

Budapest. 1880. máj. 22.

R 513 / 744

Igen tisztelt Nagyságos Asszonyom!

Kezem volt nemrég hírt egy vesztésigény-
ről, s hogy még sem kerestem fel rövidít-
nyilatkozattal, egyáltalán arra az, hogy
időtlen vigasztalással nem árttam
még fájdalmát háborgatni; márisztha
hadvalóság sem bajom, mely kényeztetett
hogy beleszámít a lehető legújabb
köre — majd nem a semmise-ségek.

Ha Többségi megjelölése, Nagyságosdalt

egy faté porcsenyi enyhülést adott,
annál örülök. Nemes hivatásu a
bőthiérteket talosamat hirtelen a faj-
dalmas szivvel; mind a kedve, kiff a
művészetet gaborolják, mind a kedve, kiff a
ékeket. Magyarázod is, ha nemes ére-
meinek afféle kiáradásában, mint a
kielölt "fényvizegek" enyhülést találja, e
fogát a fájdalmas szivvel senki nem
vonhatja kétségbe; azonban az így
felhabzó éreket a kritika bonco-
ló kése alá vetni méltatlanság volna.

Legyen az övé az életemet, s
az én öhajjait, hogy Isten ösítse
lelkét alyos fajdalmai elviesésé, s
az én vigasztalást.

Történetek minden vére

atározatos országja

Aranytanos

